درس ۳۵

۱	**دعا**

سرگروه: دعا کنید و گروه خود و این دوره مربوط به بنای کلیسای مسیح را به حضور خداوند بیاورید.

۲	**در میان گذاشتن برکات (۲۰ دقیقه)** **عبرانیان**

به نوبت و به طور خلاصه برکات یکی از رازگاهان خود را از قسمت مشخص شده (عبرانیان ۸- ۱۰) با دیگران **در میان بگذارید** (یا از روی یادداشت‌های رازگاهان آن روز **بخوانید**).
به کسی که برکاتش را بازگو می‌کند گوش دهید. به حرفهایش اهمیت دهید و او را بپذیرید، در مورد آنچه در میان میگذارد، بحث نکنید.

۳	**حفظ کردن (۵ دقیقه)** **عنوان مجموعه: یوحنا**

دو نفری تعمق، حفظ و مرور کنید: یوحنا ۱۵: ۵

٤	**تعلیم (۸۵ دقیقه)** **خدمت بر اساس عطایای روحانی**

تعالیم زیر در رابطه با روح‌القدس است.
الف) دستورعمل شاگردسازی - کتاب دوم، درس ۲۱. ماهیت روح‌القدس، اعمال او در زندگی انسانها و در کلیسا
ب) دستورعمل شاگردسازی - کتاب دوم، ضمیمه ۲. روح‌القدس مسیحیان را علیرغم زحمات و رنجهایی که با آنها مواجه می‌شوند حمایت می‌کند.
پ) دستورعمل شاگردسازی - کتاب چهارم، درس ٤٥. عملکردهای خاص روح‌القدس: تعمید با روح‌القدس، پر شدن از روح‌القدس و ثمره روح
ت) دستورعمل بنای کلیسا - کتاب سوم، درس ۳۵. عطایای روحانی روح‌القدس
ث) دستورعمل بنای کلیسا - کتاب سوم، ضمیمه ٤. سایر عطایای روحانی

الف - هدف از عطایای روحانی و ماهیت آنها

۱- ماهیت عطایای روحانی.

الف) عطای روحانی (در یونانی: charisma) توانایی یا عملکرد خاصی است که خدا بر حسب فیض و اراده مطلق خود به فرد ایماندار عطا می‌کند (اول پطرس ٤: ۱۰؛ اول قرنتیان ۱۲: ٤- ٦، ۱۱). عطای روحانی، هم عملکرد عادی روح‌القدس در زندگی فرد مسیحی است و هم عملکرد خارق‌العاده او. چنین عملکردهایی هیچگاه در نتیجه مهارت یا تواناییهای خود مسیحیان حاصل نمی‌شود، بلکه همواره بیانگر فیض خدا است که در شکلهای گوناگون از طریق خدمات مسیحیان نمایان میشود.

ب) عطای روحانی تجلی (مکاشفه) قدرت و حکمت خدا است (اول قرنتیان ۱۲: ۷) در زندگی فرد ایماندار، که خود را در قالب خدمات گوناگون (خدمات عادی و رسمی) و نحوه اعمال گوناگون (تأثیرات و نتایج) نمایان می‌سازد.

پ) عطایای روحانی همواره به میزانی مشخص و محدود و به فراخور اندازه بخشش مسیح عطا می‌شود (افسسیان ٤: ۷). هیچکس از تمام عطایای روحانی برخوردار نیست (اول قرنتیان ۱۲: ۲۰- ۳۰). همچنین هیچکس نمی‌تواند از تمام عملکردهای مربوط به یك عطای روحانی خاص برخوردار باشد (افسسیان ٤: ۷).

۲- انواع مختلف عطایای روحانی.

بخوانید: رومیان ۱۲: ٤- ۸، اول قرنتیان ۷: ۱، ۷؛ ۱۲: ۷- ۱۰، ۲۸- ۳۰؛ ۱٤: ٦، ۲٦؛ افسسیان ٤: ۱۱؛ اول پطرس ٤: ۱۰- ۱۱

الف) عطایای روحانی که در عهد جدید ذکر شده‌اند.
۱) عهد جدید به ۲۵ عطایا و خدمات روحانی مختلف اشاره کرده است. این عطایا عبارتند از: نبوت و انبیا، خدمت، تعلیم و معلمان، تشویق، کمك به نیازمندان، رهبری، رحم و شفقت، احسان، کلام علم، کلام حکمت، ایمان، عطای شفا دادن، قدرت انجام معجزات، تشخیص ارواح، زبانهای مختلف، ترجمه زبانها، رسولان، اعانات، مدیریت (امور اداری)، مکاشفه، کلام آموزنده، سرود، مبشرین، شبانان و عطای سخن گفتن.
۲) توجه داشته باشید که برخی از این عطایا یك عملکرد یا مقام و خدمت روحانی هستند، و نه صرفاً یك توانایی روحانی. "رسولان، انبیا و معلمین" از عطایایی روحانی برخوردار هستند، ولی آنچه مهم است این نیست که این افراد دارای این عطایای خاص هستند، بلکه مهم این است که این عطایا را خدا به آنها بخشیده تا خدماتی را در کلیسا انجام دهند. بنابراین عطایای روحانی مختلف در اینجا با توجه به مناصب افرادی که از این عطایا برخوردار هستند، تعریف می‌شوند. کلیسای اولیه صرفاً تحت هدایت روح نبود، بلکه افرادی نیز بودند که عهده‌دار مناصب خاصی در کلیسا بودند و بدین صورت کلیسا را اداره و خدمت می‌کردند. در کلیسای اولیه اورشلیم، رسولان در مقام " پیران کلیسا" (اعمال ۲: ٤۲ و ٤: ۳۳ در سال ۳۰ میلادی، اعمال ۸: ۱ در سال ۳۰- ۳٤ میلادی، اول پطرس ۵: ۱ در سال ٦۲- ٦۳ میلادی) و "خادمین" (اعمال ٤: ۳٤- ۳۵ در سال ۳۰ میلادی) نیز فعالیت می‌کردند.
۳) این فهرست عطایای روحانی متشکل از خدمات یا کارهایی است که به جهت منفعت کلیسا انجام می‌شود. برخی از عطایای روحانی ماهیتی معمولی دارند و برخی دیگر دارای ماهیتی خارق‌العاده هستند. تمام این خدمات یا کارها بواسطه عطایی خاص انجام می‌شوند (به عنوان مثال: تعلیم، رومیان ۱۲: ۷). ولی لزوماً ضروری نبود، برخی از خدمات نیز هستند که بدون حضور عطایی خاص انجام می‌شوند (به عنوان مثال: تعلیم، کولسیان ۳: ۱٦). آنچه که در اینجا مد نظر پولس است این است که در کلیسا خدمات و کارهای مختلف و متنوعی وجود دارند، و لازم نیست برای انجام همه این خدمات حتماً از عطایی خاص بهره داشت.

ب) فهرست عطایای روحانی که مطرح می‌شود، جامع نیست.
در برخی از این فهرستها، عطایی واحد چندین بار تکرار شده است. باید توجه داشت که هیچ کدام از این فهرستها کامل و جامع نیستند. رساله قرنتیان به عطایای خاصی اشاره می‌کند که در زمانی خاص در خود آن کلیسا رایج بود، در حالیکه رساله رومیان به عطایای روحانی اشاره می‌کند که باید در تمام کلیساها وجود داشته باشند.

پ) عطایای روحانی که به آنها اشاره نشده است.
برخی از عطایای روحانی نیز وجود دارند که در این فهرست‌ها اشاره‌ای به آنها نشده است. به عنوان مثال، عطای هنر و موسیقی (خروج ۲۸: ۳؛ ۳۱: ۱- ٦؛ ۳۵: ۱۰، ۲۵، ۳۵؛ ۳٦: ۱؛ مزمور ۳۳: ۲-۳؛ ٤۵: ۱؛ ۷۸: ۷۲).
به علاوه، هر یك از این عطایای روحانی به طرق مختلفی بیان می‌شوند. به عنوان مثال، عطای "تعلیم" انواع مختلف دارد. تعلیم دادن می‌تواند از طریق استفاده از کلمات، نقاشی و یا اجرای نمایش باشد. همچنین افراد مختلف دارای عطای تعلیم به گروههای سنی متفاوت می‌باشند مانند کودکان، افراد بالغ، معلولین. هر یك از این عطایای تعلیم ممکن است حاوی تواناییهای خارق‌العاده بخصوصی نیز باشد، و البته هر یك از آنها دارای ابعاد و حدود محدود و مشخصی است (افسسیان ٤: ۷).

۳- دریافت کنندگان عطایای روحانی

مسیحیان در این باره که آیا هر فرد مسیحی از عطایای روحانی برخوردار است یا نه، با هم اختلاف نظر دارند.

الف) کلمه "هر که" در مفهومی کلی و جامع
کلمه "هر که" (در یونانی: hekastos) غالباً دارای مفهوم کلی "هر انسان و یا هر فردی که تا به حال زیسته" می‌باشد (رومیان ۲: ٦) و یا " هر یک از مسیحیان که تاکنون زیسته است" (رومیان ۱۲: ۳؛ ۱٤: ۱۲؛ اعمال ۲: ۳۸). برخی از مسیحیان معتقدند که کلمه "هر که" در اول قرنتیان ۷: ۷، ۱۲: ۷، ۱٤: ۲٦ و اول پطرس ٤: ۱۰ نشان می‌دهد که "هر فرد مسیحی" دارای عطایای روحانی است.

ب) کلمه "هر که" در مفهومی محدود
کلمه "هر که" همیشه در کتاب‌مقدس به معنای "هر انسانی که تا به حال زیسته" نمی‌باشد. به عنوان مثال، "هر فرد ریاکار" (لوقا ۱۳: ۱۵)، "هر که" در جمع مردم (یوحنا ٦: ۷)، "هر" سربازی (یوحنا ۱۹: ۲۳)، "هر" مسیحی نیازمندی (اعمال ٤: ۳۵). برخی از مسیحیان معتقدند که کلمه "هر که" در اول قرنتیان ۷: ۷، ۱۲: ۷، ۱٤: ۲٦ و اول پطرس ٤: ۱۰ مفهومی کلی و

عمومی ندارد. به علاوه، وقتی کتاب‌مقدس می‌خواهد بر مفهوم "هر شخص بدون استثنا" تأکید کند، معمولاً اصطلاح "هر یك" (اعمال ۲۰: ۳۱؛ اول تسالونیکیان ۲: ۱۱) را بکار می‌برد. بنابراین کلمه "هر که" در اول قرنتیان ۷: ۷، ۱۲: ۷، ۱٤: ۲٦ و اول پطرس ٤: ۱۰ می‌تواند به مفهوم محدود "هر فرد مسیحی که در چهارچوب آن متن به او اشاره شده است" باشد (مقایسه کنید با کلمه "همه" در رومیان ٥: ۱۷- ۱۹). کلمه " هر" در اینجا میتواند معنی محدودی داشته باشد، یعنی "هر فرد مسیحی در بدن مسیح که روح‌القدس بر حسب اراده خود به او توانایی یا عطای خاصی و عملکرد یا خدمتی را بخشیده است" (اول قرنتیان ۱۲: ۱۱، ۲۸- ۳۰). بنابراین حتماً ضروری نیست که روح‌القدس به هر فرد مسیحی عطای روحانی خاصی را ببخشد.

٤- فیض و محبت از عطایای روحانی مهمتر هستند.

الف) " فیض" بسیار فراتر از "عطایای روحانی" است.
افسسیان ٤: ۷ می‌فرماید: "به هر یك از ما (به هر فرد مسیحی)" به فراخور اندازه بخشش مسیح فیض (در یونانی: charis,، و نه عطای روحانی یا charisma) بخشیده شده است. این بدان معنا است که "فیض" خدا چیزی بیش از صرف "عطایای روحانی" است. هر مسیحی "فیض" را دریافت کرده است، ولی لزوماً دارای "عطای روحانی" نیست. هر فرد مسیحی به فراخور اندازه بخشش مسیح فیضی را دریافت کرده است. به عنوان مثال، این فیض ممکن است توانایی الهی جهت بنیاد نهادن یك ساختمان (اول قرنتیان ۳: ۱۰)، قدرتی الهی جهت انجام کارهای سخت (اول قرنتیان ۱٥: ۱۰)، قدرتی الهی در ضعفهای انسانی (دوم قرنتیان ۱۲: ۹) و یا برخورداری از توانایی الهی جهت انجام خدمات بشارتی در میان غیر یهودیان باشد (غلاطیان ۲: ۹). و یا این فیض ممکن است یك توانایی یا عملکرد الهی (به عبارت دیگر، عطایی روحانی) باشد (افسسیان ٤: ۱۱؛ اول پطرس ٤: ۱۰- ۱۱).

ب) "محبت" بسیار فراتر از "عطایای روحانی" است.
پولس با مقایسه کردن اول قرنتیان ۱۲: ۳۱ به طریق محبت اشاره می‌کند که بسی برتر و بهتر از میل به برخورداری از عطایای روحانی است. این آیه بر این حقیقت دلالت دارد که اگر در برخی از کلیساها و یا در بین مسیحیان عطایای روحانی وجود ندارند، در عوض محبت همواره باید در بین‌شان حاکم باشد. اگرچه تواناییها یا خدمات (مناصب) روح‌القدس به برخی از مسیحیان عطا شده است، عطای محبت عطایی است که روح‌القدس آن را به همه مسیحیان بخشیده است (رومیان ٥: ٥ ؛ تیطس ۳: ٥- ٦).

پ) "روحانی بودن" مفهومی بیش از صرف برخورداری از "عطایای روحانی" دارد.
برخورداری از عطایای روحانی باعث نمی‌شود که شخص روحانی‌تر باشد. مسیحیان کلیسای قرنتس از تمام عطایای عادی و خارق‌العاده روح‌القدس برخوردار بودند، ولی با این وجود افرادی "غیر روحانی"، "نفسانی" و "طفل در مسیح" بودند (اول قرنتیان ۱: ۷؛ ۳: ۱). خصوصیات یك فرد واقعاً روحانی عبارت است از بلوغ روحانی (اول قرنتیان ۳: ۱- ٤) و ثمرات روح‌القدس (غلاطیان ٥: ۲۲- ۲٤). مهمترین اصل در رساله قرنتیان این است که یك فرد مسیحی باید از آنچه که در اختیار دارد به گونه‌ای استفاده کند که باعث جلال خدا و بنای همسایه‌اش شود (اول قرنتیان ۱۰: ۲۳- ۲٤).

٥- هدف از عطایای روحانی

عطایای روحانی دارای ٤ هدف مشخص هستند که عبارتند از: خدمت به یکدیگر (اول پطرس ٤: ۱۰- ۱۱)، بنای کلیسا (اول قرنتیان ۱۲: ۷؛ ۱٤: ۱۲)، تجهیز مسیحیان برای خدمت (افسسیان ٤: ۱۲) و نهایتاً جلال یافتن خدا در همه چیز (اول پطرس ٤: ۱۱).

ب - دریافت، تشخیص و ارزیابی عطایای روحانی

۱- دریافت عطایای روحانی

الف) در جستجوی آن عطای روحانی باشید که باعث بنای دیگران می‌شود.
آن عده از مسیحیان در بدن مسیح که روح‌القدس به آنها تواناییها و خدمات خارق‌العاده‌ای بخشیده است، باید طالب چه نوع عطایای روحانی باشند؟
سه موضوع در کلیسای قرنتس ضرورت داشت: ایجاد تغییر در علائق‌شان در رابطه با برخی عطایای روحانی خاص، پیروی از طریق محبت و تأکید بر بنای دیگران.
۱) کلیسای قرنتس می‌بایست علائق خود را تغییر می‌داد. در اول قرنتیان فصلهای ۱۲- ۱٤، پولس رسول در رابطه با استفاده نادرست از عطای زبانها به شدت اخطار می‌دهد. ایمانداران کلیسای قرنتس (اول قرنتیان ۱۲: ۲۷) برای عطای زبانها ارزش زیادی قائل بودند و امیدوار بودند این عطا به فراوانی به آنها داده شود. بنابراین لازم بود تغییری در علاقه مفرط آنها در زمینه بکارگیری عطای زبانها ایجاد می‌شد، زیرا آنها عطای زبانها را باارزشتر از تمام عطایای دیگر تلقی می‌کردند. اولویت در

رابطه با بکارگیری عطایا باید بر اساس معیارهای خدا تعیین شود، نه بر اساس معیارهای انسانی. پولس رسول وقتی عطایا را بر می‌شمرد، عطای زبانها را دو بار آخر از همه ذکر می‌کند. در اول قرنتیان ۱۴: ۱- ۳، پولس برای عطای نبوت بالاترین ارزش را قائل می‌شود. مسیحیانی که عطای نبوت را بواسطه روح‌القدس دریافت کرده‌اند، باید به غیرت این عطا را بکار بگیرند، زیرا باعث بنا، تشویق و تسلی دیگران است.
چهارچوب متن مربوط به عطایا به ما اجازه نمی‌دهد که اول قرنتیان ۱۲: ۳۱ را اینطور تفسیر کنیم که هدف پولس، مجبورساختن مسیحیان قرنتس به داشتن برخی عطایای خاص است. برعکس، پولس رسول عالیترین طریق را به آنها نشان می‌دهد و آنها را نصیحت می‌کند که "از طریق محبت پیروی کنند" (اول قرنتیان ۱۲: ۳۱- ۱۴: ۱). هدف پولس آشکار ساختن این حقیقت است که محبت ورای تمام عطایای روحانی است. محبت انسانها را به قوم خدا تبدیل می‌کند و به آنها می‌آموزد که برای جلال خدا و در جهت منفعت دیگران زندگی کنند.
۲) کلیسای قرنتس می‌بایست همواره از عالیترین طریق پیروی می‌کرد. کلمه "پیروی کردن" (در یونانی: diokete، ۱۴: ۱) بسیار از کلمه "به غیرت طلبیدن" (در یونانی: zeloute، ۱۲: ۳۱؛ ۱۴: ۱) قویتر است: "پیروی کردن" بیانگر عملی پایان‌ناپذیر است، در حالیکه "طلبیدن با غیرت و اشتیاق" بیشتر بر شدت عمل تأکید می‌کند تا بر تداوم آن. اول قرنتیان ۱۳ در رابطه با جامع و عمومی بودن محبت (تمام مسیحیان باید محبت کنند) صحبت می‌کند، در حالیکه در اول قرنتیان ۱۴: ۲- ۳ پولس رسول به اشخاص خاصی اشاره می‌کند که از عطای خارق‌العاده سخن گفتن به زبانها یا نبوت برخوردارند (تنها برخی از مسیحیان دارای این عطایا هستند). بنابراین می‌توان چنین نتیجه گرفت که "پیروی کردن" حکمی برای تمام مسیحیان است، در حالیکه "به غیرت طلبیدن" حکمی است برای آن عده از مسیحیان که از عطایای روحانی خاصی برخوردارند. تمام مسیحیان باید همواره از طریق محبت پیروی کنند، ولی مسیحیانی که از عطایای روحانی خارق‌العاده‌ای برخوردار هستند باید عطای نبوت را به غیرت بکار بگیرند، نه عطای زبانها را.
به‌علاوه، از آنجا که باید بین دریافت عطایای روحانی و آشکارکردن یا استفاده از این عطایا (اول قرنتیان ۱۴: ۲۶- ۳۳) تمایز قائل شد، حکم "به غیرت طلبیدن" به طور خاص به آشکار کردن و بکارگیری عطایا در کلیسا اشاره دارد، و نه صرفاً به دریافت آنها. کلمه "خصوصاً" یا " ترجیحاً" (۱۴: ۱) نشان می‌دهد که عطایای روحانی دارای درجات متفاوتی هستند ("عطایای بزرگتر"، ۱۲: ۳۱). پولس برای "نبوت" بالاترین مقام را قائل است، زیرا کلیسای قرنتس به اشتباه بیشتر برای تکلم به زبانها اهمیت قائل بودند.
۳) کلیسای قرنتس می‌بایست بیشتر باعث بنای دیگران شود، نه اینکه خودمحور باشد. اول قرنتیان ۱۴: ۱۲ بطور تحت اللفظی می‌فرماید: "همچنین شما نیز چونکه غیور جهت طلبیدن ارواح هستید، بطلبید برای اینکه کلیسا بیشتر بنا شود". برخلاف مسیحیان قرنتس که در پی ارواح بودند، پولس در مورد غیرت برای عطایای روحانی صحبت می‌کند. برخلاف مسیحیان قرنتس که "طالب ارواحی بودند که از عطایای روحانی خاصی برخوردارند"، پولس فرض را بر این می‌گیرد که آنها روح‌القدس را دریافت کرده‌اند (اول قرنتیان ۲: ۱۲) و روح‌القدس می‌تواند به ارواح انسانی آنها عطایای خاصی را ببخشد. بعید نیست که مسیحیان قرنتس به اشتباه تصور می‌کرده‌اند که هر عطای روحانی از جانب روح بخصوصی است، و حال پولس می‌خواست به آنها بفهماند که عطایای روحانی مختلف همگی از يك روح که روح‌القدس است نشأت می‌گیرند (اول قرنتیان ۱۲: ٤).
برخلاف ایمانداران قرنتس که در پی عطای مافوق طبیعی زبانها بودند تا بتوانند به دیگران فخر کنند، پولس به آنها توصیه می‌کند که در طلب یافتن عطایایی باشند که باعث بنای افراد دیگر در کلیسا است. پولس به آن عده از مسیحیان که از عطایای روحانی خاصی برخوردار بودند توصیه می‌کند که آن عطایایی را بیشتر بکار گیرند که باعث بنای کلیسا می‌شود. اول قرنتیان ۱۴: ۱۳- ۱۹ نشان می‌دهد که ایمانداران قرنتس باید برای آن دسته از عطایای روحانی که دارای نظم و هماهنگی بیشتری هستند اهمیت بیشتری قائل شوند، تا برای عطای تکلم به زبانها که بیشتر جنبه ناگهانی دارد. منظور پولس از این سخنان، نه تعلیم در مورد آنچه می‌بایست در کلیسای قرنتس واقع می‌شد، بلکه تعلیم در مورد آن چیزی بود که باید در جلسات رسمی کلیسای قرنتس و تمام کلیساها اتفاق بیفتد.

ب) عطایای روحانی توسط خدا داده می‌شوند.
چه کسی تعیین می‌کند که شما باید کدام عطای روحانی را دریافت کنید؟
خدای تثلیث (پدر، پسر و روح‌القدس) بر اساس اراده و فیض خود عطایای روحانی را به مسیحیان می‌بخشد و عملکردها یا خدمات خاص کلیسایی را تعیین می‌کند. (اول قرنتیان ۱۲: ۱۱، ۱۸، ۲۸؛ افسسیان ٤: ۷؛ عبرانیان ۲: ٤؛ اول پطرس ٤: ۱۰). خدا معین می‌کند که به چه کسی چه نوع عطایا یا خدمات روحانی را عطا کند. پولس رسول مسیحیان را ترغیبت می‌کند که به غیرت طالب آن عطایای روحانی باشند که باعث بنای کلیسا است. خدا برای هر فرد مسیحی در بدن مسیح جایگاه مشخصی مقرر کرده است. اگرچه او به مسیحیان (البته نه لزوماً به هر فرد مسیحی) خدماتی مشخص محول میکند، هر مسیحی بایستی خدمت کند. اگرچه او بر طبق اراده خود، عطایا و عملکردهای مختلف روحانی را به مسیحیان (البته نه لزوماً به هر فرد مسیحی) عطا می‌کند، اما هر مسیحی باید در وهله نخست اصل محبت را در زندگی خود اجرا کند.

۲- تشخیص عطایای روحانی

چگونه مسیحیان متوجه می‌شوند که آیا خدا به آنها عطا یا عطایای روحانی خاصی بخشیده است یا نه؟
مهم نیست که این عطایا، عطایایی عادی و یا خارق‌العاده، و یا صرفاً برخی توانایی ها یا مناصب روحانی خاص هستند.

الف) از طریق بررسی کتاب‌مقدس و دعا
تعالیمی را که در کتاب‌مقدس در رابطه با عطایای روحانی، خصوصیات و عملکردهای آنها وجود دارد، درك کنید.

ب) از طریق خدمت در کلیسا
در خدمات مختلف کلیسایی نظیر تعلیم به بچه‌ها، رهبری جوانان، کمك به افراد نیازمند، تشویق کسانی که در مشکلات هستند، موعظه انجیل و غیره شرکت کنید. اگر خدا به شما عطای روحانی خاصی بخشیده است، در همان حال که به دیگران خدمت می‌کنید و در جهت تقویت و بنای کلیسا می‌کوشید، این عطا نیز به تدریج بیشتر و بیشتر در شما آشکار می‌شود. خدا از طریق دادن عطایا به کلیسا، مسیحیان را قادر می‌سازد تا به دیگران خدمت کنند. اگر یك مسیحی خدمت نکند، نمی‌تواند تشخیص دهد که آیا خدا به او عطای روحانی خاصی بخشیده است یا نه.

پ) از طریق ارزیابی خدماتتان، و نه صرفاً استعدادهای ذاتی که دارید.
عطای روحانی، توانایی است که شما را به خدمت در زمینه‌ای خاص ترغیب می‌کند. این عطا خود را از طریق ایجاد اشتیاق و غیرت در زمینه خدمتی خاص، متجلی می‌سازد. با توجه به اینکه عطایای روحانی همواره به منظور خدمت به دیگران و برای بنای کلیسا است، تأثیری که خدمات شما بر روی دیگران دارد می‌تواند نشان‌دهنده این امر باشد که آیا از عطایی خاص برخوردارید یا نه. از خود بپرسید: "چگونه مسیحیان دیگر خدمت مرا ارزیابی می‌کنند؟" "مردم معمولاً از من می‌خواهند چه خدماتی انجام دهم؟" "به نظر آنها من چه خدمتی را می‌توانم به خوبی انجام دهم؟" "کدام یك از خدمات من بیشترین تأثیر را بر آنها گذاشته است؟" سپس از خود بپرسید: "من چگونه خدمات خود را ارزیابی می‌کنم؟" "از انجام چه خدماتی بیشتر لذت می‌برم؟" "چه خدماتی را به خوبی انجام می‌دهم؟" "کدام یك از خدمات من باعث بنای دیگران است؟"

۳- ارزیابی عطایای روحانی

یك مسیحی باید خود را در کلیسا چگونه شخصی بداند؟
خدا بر اساس قدرت و فیض مطلق خود اجازه داده است که بین مسیحیان تفاوتهایی وجود داشته باشد (رومیان ۱۲: ۳- ٦؛ اول قرنتیان ۱۲: ٤- ۷، ۱٤- ۲۷). مسیحیان در موارد زیر با هم متفاوت‌اند: "میزان و اندازه ایمان"، "عملکردهای مختلف بدن مسیح"، "عطایای روحانی" و "در فیضی که خدا به هر کس عطا می‌کند". خدا با در نظر داشتن تفاوتهایی که در زمینه‌های مختلف بین مسیحیان وجود دارد، مسیر زندگی هر فرد مسیحی را مشخص می‌کند.

الف) ضرورت فروتنی
۱) اگر شخصی خود را بیش از آنچه که هست بپندارد، دچار غرور می‌شود (رومیان ۱۲: ۳). غرور عبارت است از حس طمع و ادعا به داشتن حقوق و امتیازاتی که شخص از آنها برخوردار نیست. همه با این خطر مواجه هستند که خود را بیش از آنچه که هستند بپندارند. شخصی که نسبت به عطایی که خدا آن را به او نبخشیده طمع می‌ورزد، فردی خودستا است و مایل است دیگران همیشه از او تعریف و تمجید کنند. این امر در مورد تکلم به زبانها نیز صادق است.
۲) شخصی که واقع‌بینانه در مورد خود قضاوت می‌کند (رومیان ۱۲: ۳)، شخصی فروتن است. مسیحیان نباید خود را مالك عطایایی تصور کنند که ندارند. مسیحیان همچنین نباید عطایایی را رد کنند که خدا بر حسب فیض خود به آنها یا به دیگران بخشیده است. هم خودبینی کار اشتباهی است و هم فروتنی کاذب. مسیحیان باید خود را بر حسب میزان ایمانی که خدا به آنها بخشیده است تفتیش و ارزیابی کنند، نه بر حسب معیارهای انسانی.

ب) ضرورت ایمان
کلمه " ایمان" در رومیان ۱۲: ۳ یعنی "اعتماد کردن" یا " متکی بودن به خدا و وعده‌های او". اما این قسمت می‌فرماید: "به اندازه آن بهره ایمان که خدا به هر کس عطا فرموده است". به عبارت دیگر، منظور پولس مقدار و کمیت ایمان نیست، بلکه او به نوع و کیفیت ایمان اشاره دارد. پولس در مورد روشهای مختلفی صحبت می‌کند که هر فرد مسیحی می‌تواند از طریق آن، با استفاده از خدمت یا عطای خاصی که خدا به او بخشیده است باعث برکت سایر مسیحیان و نیز باعث برکت تمام کلیسا شود. متفاوت بودن میزان ایمان منعکس کننده طرق مختلفی است که "ایمان" افراد در جهت عطایا و خدمات مختلف روحانی در کلیسا بکار گرفته می‌شود.
هر مسیحی بر حسب فیض مقتدر خدا، "بهره ایمان" خود را دریافت می‌کند. به عبارت دیگر، او به عنوان عضو بدن مسیح جایگاه خود را در این بدن میابد. او از روح القدس عطایا و خدمات معمولی یا خارق العاده و یا دائمی دریافت میکند. او ایمان مورد نیاز که توسط آن و در محدوده آن بایستی عطیه یا خدمتش را بکار ببرد، دریافت میکند. ضرورت ایمان تنها محدود به زمانی که عضو کلیسا می‌شویم نیست؛ بلکه ما به عنوان اعضای کلیسا، جهت انجام فعالیتها، عملکردها، کارها و خدمات مختلف خود به ایمان نیاز داریم. تمام عطایای روحانی را تنها از طریق ایمان به مسیح و به توسط محبت (اول قرنتیان ۱۳) می‌توان بکار برد. بنابراین عطایا یا خدماتی (مناصبی) که روح‌القدس به افراد اعطا می‌کند، به فراخور قابلیت‌ها یا عملکردها و به اندازه محدوده ای است که بایستی بکار رود و به میزان ایمانی میباشد که برای بکارگیری آن عطیه یا خدمت لازم است.

پ - مشخصات عطایای روحانی

این قسمت فقط یک بخش اانتخابی و خلاصه مختصر است.

۱- رسولان

الف) "رسولان مسیح" (مرقس ۳: ۱۳- ۱۹)
این رسولان، افرادی منحصر به فرد بودند و جانشین نداشتند. آنها شاهدین عینی مسیح و بنیانگزاران کلیسا در تاریخ جهان بودند.

ب) "رسولان کلیساها" (دوم قرنتیان ۸: ۲۳)
این دسته از رسولان، نمایندگان کلیساهای محلی بودند که از سوی آنها فرستاده شده بودند تا کار خاصی را به انجام برسانند. این عنوان را می‌توان در مورد مبشرین یا مبلغین عصر حاضر نیز که کلیساهای جدیدی را تأسیس و بنا می‌کنند، بکار برد.

۲- مکاشفه، انبیا و نبوت

"مکاشفه" (اول قرنتیان ١٤: ٦، ٢٦) "آشکار شدن حقیقتی جدید" است، بویژه از طریق رؤیا (دوم قرنتیان ۱۲: ۱؛ مکاشفه ۱: ۱۰، ۱۲).
"نبوت"، "اعلام یا بازگو کردن" اموری است که خدا آنها را مکشوف ساخته است. نبوت تحت الهام روح‌القدس بیان می‌شود و در کتاب‌مقدس در سه حالت بکار رفته است.

الف) انبیای عهد عتیق اعلام‌کنندگان مکاشفه خدا در عهد عتیق بودند.
آنها افرادی منحصر به فرد بودند. عطا یا خدمت روحانی آنها تنها محدود به زمان عهد عتیق بود. این انبیا مکاشفه‌ای جدید از خدا دریافت می‌کردند و سخنان او را برای مردم بازگو می‌نمودند. آنها سخنگویان خدا بودند و سخنان قدرتمند خدا را بیان می‌کردند.
انبیای عهد عتیق تنها تا زمان یحیی تعمیددهنده نبوت کردند (متی ۱۱: ۱۳؛ عبرانیان ۱: ۱) پس از آن، چنین انبیایی (با این درجه اهمیت) دیگر وجود نداشتند، زیرا مکاشفه خدا در مورد نقشه الهی‌اش که توسط انبیای عهد عتیق آغاز شده بود، در عیسی مسیح (یوحنا ۱: ۱۸؛ عبرانیان ۱: ۲) و توسط شهادت رسولان او (یوحنا ١٦: ١٣- ١٥) به تحقق رسید. مکاشفات آنها در "کتاب مقدس"، "کتب مقدسه" یا " مجموعه ٦٦ کتابها" در کتاب مقدس جمع آوری و ثبت شده است. انبیای عهد عتیق که سخنگویان خدا بودند و مکاشفات جدیدی برای انسانهای آشکار می‌کردند، جانشینی ندارند. هیچ کس مجاز نیست چیزی به "سخنان خدا" یا کتابی به کتاب مقدس بیفزاید (مکاشفه ۲۲: ۱۸- ۱۹).

ب) انبیای عهد جدید اهداف خدا را در شرایطی خاص اعلام می‌کردند.
۱) آنها نیز افرادی منحصر به فرد بودند. عطا یا خدمت روحانی آنها تنها محدود به دوران کلیسای عهدجدید بود. از آنجا که عهد جدید در آن زمان هنوز بطور کامل نوشته نشده بود، این انبیا کلیسای اولیه را از خواست و اراده خدا آگاه می‌ساختند و آنچه را که خدا از آنان انتظار داشت در آن شرایط خاص انجام دهند، به اطلاع مسیحیان می‌رساندند. نبوتهای آنها محدود بود. رسولان مسیح از عطای نبوت برخوردار بودند، ولی این انبیای عهد جدید رسولان مسیح محسوب نمی‌شدند. برخلاف رسولان مسیح که مکاشفاتی که دریافت می‌کردند برای کلیسای مسیح در تمام دوران عهد جدید دارای اهمیتی بنیادین بود (اول قرنتیان ۱۵: ۳؛ غلاطیان ۱: ۱۱- ۱۲، ۱٦)، مکاشفاتی که انبیای عهد جدید دریافت می‌کردند جنبه موقتی داشت و دارای مفهوم و اهمیتی ثابت و ماندگار نبود (اعمال ۱۱: ۲۷- ۲۸؛ ۱۳: ۱- ٤؛ ۲۱: ۱۰- ۱۱). رسولان مسیح مکاشفاتی را بازگو می‌کردند که تمام مسیحیان جهان، چه در زمان کلیسای اولیه و چه در حال حاضر، باید آنها را بدانند، به آن ایمان داشته باشند و مطابق آن عمل کنند. ولی انبیای عهد جدید نبوتهای محدودی را اعلام می‌کردند که تنها برای گروه محدودی از مسیحیان کلیسای اولیه کاربرد داشت و برای این بود که این مسیحیان بدانند تحت شرایطی خاص چگونه باید ایمان داشته و عمل کنند.
۲) نبوتهای انبیای عهد جدید به منظور بنا، تشویق و تسلی مردم (اول قرنتیان ١٤: ٣؛ اعمال ١٥: ٣٠- ٣٢) و یا جهت اندرز و اخطار به آنان بود (اول قرنتیان ١٤: ٨؛ اعمال ١١: ٢٧- ٢٨؛ ٢١: ١٠- ١١). کلمه "نبوت" در مورد کار آنان احتمالاً در وهله اول بیشتر به "بنا، تشویق و تسلی" اشاره دارد (اول قرنتیان ١٤: ٣)، تا به بیان "مکاشفات جدید" (اعمال ١٣: ١- ٤).
۳) رسولان مسیح عاملی بودند در دستان مسیح تا تقریباً تمام عهد جدید از طریق آنان مکشوف و نگاشته شود (یوحنا ١٤: ٢٦؛ ١٦: ١٣- ١٥؛ ٢٠: ٣١). اما برخلاف چیزی که درمورد رسولان مسیح می‌بینیم، تنها تعداد کمی از نبوتهای انبیای عهد جدید در کتب عهد جدید ثبت شده است (اعمال ۱۱: ۲۸؛ ۲۱: ۱۱). این موضوع ثابت می‌کند که انبیای عهد جدید آن نوع مکاشفاتی را که به رسولان مسیح عطا شد، دریافت نکردند. آنچه که رسولان مسیح در خصوص آموزه‌ها و رفتارهای مسیحی موعظه و تعلیم می‌دادند، برای تمام مسیحیان از هنگام آمدن مسیح تا بازگشت او لازم‌الاجرا و عاری از خطا است، (اعمال ۲: ٤۲؛ دوم تیموتاؤس ۱: ۱۳؛ اعمال ١٦: ٤؛ فیلیپیان ٤: ٩)، و حال آنکه سخنان و نبوتهای انبیای عهد جدید باید توسط مسیحیان دیگر مورد

سنجش و ارزیابی قرار می‌گرفت (اول قرنتیان ١٤: ٢٩- ٣٣). رسولان مسیح از بسیاری خصوصیات دیگر نیز برخوردار بودند که باعث می‌شد از لحاظ برخورداری از عطایا و خدمات روحانی برتر از سایرین باشند.

پ) عطای نبوت عبارت است از اعلام حقایقی تحت هدایت روح‌القدس که قبلاً از طریق تعالیم و موعظات رسولان مسیح مکشوف شده است.

این مفهوم کلی کلمه " نبوت " است.

١) "نبوت کردن" (رومیان ١٢: ٧) عبارت است از توانایی یا خدمت خاص اعلام کردن (موعظه کردن) حقایق کتاب مقدس، که باعث می‌شود مسیحیان تشویق و تسلی یافته، در ایمان بنا گردند (اول قرنتیان ١٤: ٣؛ اعمال ١٥: ٣٢). و یا توانایی است که باعث می‌شود اعضای بدن مسیح به منظور انجام خدمات روحانی مختلف تجهیز شوند و از این طریق باعث بنای کلیسا گردند (افسسیان ٤: ١٢). مسیحیانی که از این عطای روحانی برخوردار هستند، آشکارا پیامهای مکشوف شده خدا در کتاب مقدس را به طرزی جدی و قانع کننده اعلام یا وعظ می‌کنند. آنان بطرزی قابل درك (اول قرنتیان ١٤: ٨) و نیز مقتدرانه سخن می‌گویند (اعمال ٦: ١٠؛ اول تسالونیکیان ١: ٥).

٢) "نبوت کردن" ممکن است آشکارکننده افکار، انگیزه‌ها، طرز برخوردها، سخنان و اعمالی باشد که قبلاً پنهان بوده‌اند. روح القدس از طریق موعظات، تعالیم، سخنان و مشورتهای مسیحیانی که از عطای نبوت برخوردارند، موضوعات پنهان را در شنوندگان این نبوت‌ها آشکار می‌سازد، بی‌ایمانان را به توبه وامی‌دارد و یا در یك فرد مسیحی انگیزه ایجاد می‌کند تا مواردی را در زندگی خود تغییر دهد. تأثیر چنین نبوتی این است که گناهان شخص دیگر مخفی نیست (اول قرنتیان ١٤: ٢٤- ٢٥). ممکن است در برخی موارد گناهان یك فرد در حضور همگان (اعمال ٥: ٣- ٤) و در موارد دیگر به طور خصوصی برای خود آن شخص آشکار گردد (اعمال ٢: ٣٧؛ یوحنا ١٦: ٨).

٣- معلمان و تعلیم

الف) عملکرد یا توانایی خاص

"معلم" نیز یکی از عملکردها (خدمات) (اول قرنتیان ١٢: ٢٨؛ افسسیان ٤: ١١؛ دوم تیموتاؤس ١: ١١) و یا یکی از توانایی‌های خاص در کلیسا می‌باشد (رومیان ١٢: ٧). معلمان حقیقت کتاب مقدس را به طور خاص برای مسیحیان بازگو می‌کنند. آنها در کلیسای عهد جدید دارای خدمت یا مقامی عادی هستند. برخلاف انبیا که پیغام خود را از طریق مکاشفه مستقیم خدا دریافت می‌کنند، معلمان دانش خود را در نتیجه بررسی نوشته‌های عهد عتیق، تعالیم عیسی مسیح و رسولان و یا از طریق ٦٦ کتاب کلام خدا دریافت می‌نمایند. در دوران عهدجدید، هر کس که مایل به تعلیم بود می‌توانست این خدمت را انجام دهد، و از نظر کتاب مقدس حتماً لازم نیست که یك معلم عطای خاص تعلیم داشته باشد (یعقوب ٣: ١). هر شخص بر اساس دعوتی که خدا از او می‌کند می‌تواند در مقام معلم خدمت کند.

برخی از مسیحیان از مقام خاص "معلم" یا "شبان- معلم" برخوردارند (افسسیان ٤: ١١)، ولی به چنین مسیحیانی هشدار داده شده است که نسبت به این مقام مهم در کلیسا احساس مسؤولیت کنند (یعقوب ٣: ١). برخی دیگر از مسیحیان نیز عطای (توانایی) روحانی تعلیم را دریافت می‌کنند (رومیان ١٢: ٧). ولی از تمام مسیحیان دعوت شده است که عملکرد یا مسئولیت تعلیم دادن به یکدیگر را انجام دهند (متی ٢٨: ٢٠؛ کولسیان ٣: ١٦).

ب) مسئولیت معلمان در کلیسا

بخوانید: عزرا ٧: ١٠. اولین مسئولیت معلمان، بررسی دقیق کتاب مقدس است به منظور پی بردن به صحت سخنان آن، جمع آوری اطلاعات و انتظام بخشیدن به حقایق موجود در آن (اعمال ١٧: ١١). دومین مسئولیت معلمان، بکارگیری آن حقایقی است که تعلیم می‌دهند. آنها باید در زمینه بکارگیری حقایق کلام خدا نمونه خوبی از خود بر جای بگذارند (متی ٢٣: ٢- ٤؛ رومیان ٢: ٢١؛ اول تیموتاؤس ٤: ١٢؛ تیطس ٢: ٧- ٨). سومین مسئولیت معلمان این است که حقیقت کلام خدا را با اقتدار، به طور مشخص و قابل درك و با در نظر داشتن مقصود و هدف اولیه آن تعلیم دهند، تا بدینوسیله شنوندگان بتوانند حقایق کلام خدا را درك کنند و آنها را بکار بگیرند (مرقس ١: ٢٢؛ اعمال ٨: ٣٠- ٣١؛ ٢٠: ٢٠، ٢٧؛ دوم تیموتاؤس ٢: ١٥). مسیحیان نوایمان باید تعلیم ببینند تا بتوانند شاگرد مسیح شده، از احکام او اطاعت کنند. مسیحیانی که تعلیم پذیر، امین و قادر به تعلیم دیگران هستند نیز باید تعلیم بگیرند (متی ٢٨: ٢٠؛ لوقا ٦: ٤٠؛ دوم تیموتاؤس ٢: ٢).

پ) جایگاه معلمان در کلیسا

پس از "رسولان مسیح"،"انبیا" و "معلمان" جزو مهمترین خدمات کلیسا هستند (اول قرنتیان ١٢: ٢٨؛ افسسیان ٤: ١١). از آنجا که رسولان مسیح و انبیای عهد جدید تنها در دوران اولیه کلیسای عهد جدید فعالیت داشتند، امروزه در کلیسای مسیحی در سراسر جهان خدمت معلم، کار یا عملکرد و عطای روحانی تعلیم باید در صدر اولویت قرار گیرد. زیرا هیچ چیز نمی‌تواند مانند حقایق کلام خدا باعث بنای مسیحیان شود.

٤- مبشرین

"مبشر" نیز یکی از عملکردها (خدمات)(افسسیان ٤: ١١) و یا یکی از توانایی‌های خاص در کلیسا است. مبشرین خبر خوش نجات در مسیح را به طرزی مؤثر به بی‌ایمانان اعلام می‌کنند، به طوری که در نتیجه خدمت آنها عده‌ای ایمان می‌آورند و بر تعداد ایمانداران در کلیسا افزوده می‌شود. اگرچه برخی از مسیحیان دعوت شده‌اند که بطور خاص به خدمت بشارت مشغول باشند (دوم تیموتاؤس ٤: ٥) و برخی نیز عطای خاص بشارت داده شده است، ولی تمام مسیحیان دعوت دارند که در این حصاد بزرگ، خبر خوش انجیل را به گوش دیگران برسانند (یوحنا ٤: ٣٥- ٣٨).

٥- شبانان

"شبان" نیز یکی دیگر از عملکردها (خدمات)(اعمال ٢٠: ٢٨؛ افسسیان ٤: ١١؛ اول پطرس ٥: ١- ٤) و یا یکی دیگر از توانایی‌های خاص در کلیسا است. شبانان مسیحیان را تغذیه می‌کنند، از آنها حفاظت و مراقبت می‌کنند و آنها را به سمت رشد و بلوغ روحانی سوق می‌دهند. آنها افراد گمشده را می‌جویند و گمراهان را باز می‌گردانند. آنها به طور خاص به افرادی که ضعیف و نیازمند هستند، توجه نشان می‌دهند. اگرچه برخی از مسیحیان دعوت شده‌اند که بطور خاص به خدمت شبانی مشغول باشند و برخی نیز عطای روحانی شبانی را دریافت کرده‌اند، تمام مسیحیان این دعوت را دارند که به فکر نیازهای یکدیگر باشند (اول قرنتیان ١٢: ٢٤- ٢٦).

به بخش سایر عطایای روح القدس در دستورعمل بنای کلیسا - کتاب سوم، ضمیمه ٤ مراجعه کنید.

ت - بکارگیری عطایای روحانی به منظور بنای کلیسا

١- عطایای روحانی و خدمات کلیسا

چگونه یك مسیحی می‌تواند از عطای روحانی خود در جهت منفعت مسیحیان دیگر استفاده کند؟

الف) مسیحیان به خدمات یکدیگر نیازمندند.
هر عضوی از بدن مسیح باید به دیگر اعضا خدمت کند، و هر عضوی نیز نیازمند خدمات دیگران است. خدمت کردن به یکدیگر از طریق بکارگیری عطایای عادی یا خارق العاده روح‌القدس، نوع دیگری از ابراز محبت به یکدیگر است. همانگونه که یك دست نمی‌تواند بدون وجود پا کار کند، و پا بدون کمك چشم نمی‌تواند فعالیت کند، به همین ترتیب هر عضوی از بدن مسیح نیز به خدمت یا عطای روحانی عضو دیگر نیاز دارد. خدمت یا عطای هر عضو، خدمت و عطای عضو دیگر را کامل می‌سازد و بدین ترتیب کلیسای مسیح به بهترین نحو بنا می‌شود.

ب) یك نمونه: عطای تعلیم
بیایید عطای تعلیم را به عنوان نمونه در نظر بگیریم. تمام مسیحیان، خواه از عطای تعلیم برخوردار باشند و خواه چنین عطایی نداشته باشند، باید به خدمت عادی تعلیم به یکدیگر مشغول باشند (متی ٢٨: ٢٠؛ کولسیان ٣: ١٦). اگرچه همه مسیحیان باید تعلیم دهند، تنها برخی از آنها عطای روحانی تعلیم را دریافت کرده‌اند (اول قرنتیان ١٢: ٢٩). آنانی که عطای روحانی تعلیم را دریافت کرده‌اند مسئولند از این عطای خاص به منظور سه هدف زیر استفاده کنند:
١) آنها باید از طریق تعلیم به مسیحیان دیگر، آنها را خدمت کنند.
٢) آنها باید برای مسیحیان دیگر نمونه خوبی از تعلیم دادن باشند.
٣) در صورت امکان، باید مسیحیان دیگر را در زمینه تعلیم به دیگران، تجهیز و تربیت کنند.
به همین ترتیب، مسیحیان باید از سایرعطایای روحانی که دریافت کرده‌اند نیز در جهت خدمت کردن، نمونه بودن و تا حد امکان در تجهیز ساختن دیگر مسیحیان در زمینه عطایای روحانی شان استفاده کنند.

پ) نمونه‌ای دیگر: عطای روحانی رحم و شفقت نسبت به دیگران
تمام مسیحیان باید در خدمت نشان دادن رحم و شفقت به دیگران سهیم باشند. آنها دعوت شده‌اند که یك سامری نیکو باشند و به کسانی که در احتیاج هستند رسیدگی کنند (لوقا ١٠: ٣٧). اگرچه تمام مسیحیان باید نسبت به دیگران رحم و شفقت داشته باشند، تنها برخی از آنها عطای روحانی رحم و شفقت را دریافت کرده‌اند. این عده از مسیحیان باید نسبت به دیگران رحم و شفقت نشان دهند، نمونه خوبی در این زمینه باشند و در صورت امکان افرادی را تجهیز و تربیت کنند تا این خدمت را انجام دهند.

۲- <u>عطایای روح القدس و ثمره روح القدس</u>

برخورداری از عطایای روحانی روح القدس و بکارگیری آنها ثابت نمی‌کند که یك شخص لزوماً فردی "روحانی" یا " بالغ" است. مسیحیان قرنتس از تمام عطایای روحانی برخوردار بودند (اول قرنتیان ۱: ۷)، ولی افرادی روحانی یا بالغ نبودند، بلکه مسیحیان دنیوی بودند و در مسیح اطفالی بیش نبودند (اول قرنتیان ۳: ۱- ٤). ممکن است شخصی مسیحی از عطایای روحانی استفاده کند بدون آنکه ذره‌ای محبت داشته باشد، ولی اینگونه بکارگیری عطایای روحانی هیچ ارزشی در نظر خدا ندارد (اول قرنتیان ۱۳: ۱- ۳). اثبات واقعی زندگی کردن توسط روح القدس، تحت کنترل و هدایت روح القدس بودن است، نه بکارگیری عطایای روح، بلکه تجلی ثمره روح القدس در زندگی او است (غلاطیان ٥: ۲۲- ۲۳). اگرچه ممکن است خود شما یا کلیسای‌تان از برخی از عطایای روحانی برخوردار نباشد، ولی همه باید از ثمره روح القدس، و مخصوصاً از محبت، برخوردار باشند.

٥	**دعا (۸ دقیقه)** **دعای در پاسخ به کلام خدا**

به نوبت در تمام گروه یا درحالیکه به گروه‌های دو یا سه نفری تقسیم شده‌اید با دعاهای کوتاه، حقایقی را که امروز یاد گرفته‌اید به حضور خدا بیاورید.

٦	**تکلیف منزل (۲ دقیقه)** **برای درس بعدی**

(**سر گروه:** رونوشت این تکلیف را بین اعضای گروه پخش کنید و یا آن را بخوانید تا همه آن را در دفتر یادداشت خود بنویسند.)

۱ - <u>تعهد</u> - نسبت به شاگردسازی و بنای کلیسا متعهد باشید.
۲ - <u>برای یك فرد یا گروه</u>، موضوع " خدمت بر اساس عطایای روحانی " را موعظه کنید، تعلیم دهید یا بررسی کنید.
۳ - <u>رازگاهان</u> - هر روز نیمی از یك فصل از عبرانیان ۱۱- ۱۳را بخوانید. از روش حقیقت محبوب استفاده کنید و یادداشت بردارید.
٤ - <u>حفظ کردن</u> - هر روز آخرین ٥ آیه حفظی از یوحنا را مرور کنید.
٥ - <u>بررسی کتاب‌مقدس</u> - درس بعدی بررسی کتاب مقدس (یوحنا فصل ١٦) را در خانه آماده کنید. از روش ٥ قدم بررسی کتاب مقدس استفاده کنید.
٦ - <u>دعا</u> - در این هفته برای شخص یا موضوعی مشخص دعا کنید و شاهد کار خدا در آن مورد باشید (مزمور ٥: ۳).
۷ - <u>آموخته های جدید</u> مربوط به بنای کلیسای مسیح را وارد دفتر(یا پوشه) خود کنید. تمام یادداشت‌های خود در مورد رازگاهان، آیات حفظی، یادداشتهای تعلیمی و این تکلیف منزل را در دفتر خود بنویسید.